

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XV. Iac. Sadoletvs Episc. Carpent. Anton. Suriano Patricio Veneto S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

ducendi, nisi tu dederis hoc vel amicitia nostra, vel humanitate tua, ut nos tibi visendos esse statuas, conferasque te aliquid sper in hanc urbem: que priuata conspectu tuo, ceteris quae diligunt, ornamento suo spoliata, mihi vni deserta & penitens derelicta visa est. Na si in itinere, inanis illa de te cogitatio tantum potuit, ut meos omnes labores faceret leuiiores: quid faceret viua vox, quid vultus, quid ista significatio amoris, si tu causa adductus huc tereretur? Credas mihi velim, non potest tantum exprimere, quantum mihi in animo est, vel studij, vel beneuolentiae, vel ardoris, ut te tuaque & sperata & experita consuetudine aliquandiu perfruar. Quod quidem minime longum futurum sit: statutum enim mihi est, secundum Martium me semet urbanas res relinquere, & vel proficisci Mauriam, si aeger conuentus is qui indictus est: vel in Galliam reuerti, vbi necdum habeo & studiorum meorum, & omnis mei otij actus tranquillitatis domicilium. Quae res cum ita sese habeat, & haec occasione amissa, deinde facultas nulla futura sit, quae sustentationis utriusque nostrum spe iterum congregandi inter nos amplectendi: quo me dolore affectum iri putas, si haec me exspectatio, ac spes, quam nunc penes in manibus habeo, fruentem fuerit frustrata? qui te vnum omnium plurimum & dilectissimum per, & diligo: tecumque cum sum, quod creberrime sum expertus, nulla omnino molestia, neque grauiore sollicitudine deprimi. Quamobrem Mari optime atque humanissime, non humanitatis solum tuae, sed etiam eius virtutis & integritatis, quam in colenda amicitia semper adhibuisti, hanc hodie tuis precibus, ut te hic presentem quamprimum habeamus, sollicitateque tua efficere, ut quamuis mea animi incitatio longorem orationem desideret, tua tamen natura propensa ad moderandum, breuiore contenta fuisse videatur. In quo & tam similitis eris, & urbanis omnibus facies gratum: me quidem tibi incredibili quadam letitia & summo beneficio affectetis. V. Nonas Nouemb. M. D. XXXVI. Ex Vrbe.

XV.

IAC. SADOLETUS EPISC. CARPEN.
Anton. Suriano Patricio Veneto S. P. D.

CVm venissem ad Urbem, a Pontifice maximo (quod te non ignorare arbitror) accersitus: atque ibidem de tua erga me beneuola voluntate complurium & grauium mihique amicum meorum hominum testimonij cognouissem: faciendum mihi putauit, id quod meae & naturae & instituti est, ut scriberem ad te, ageremque tibi pro tua praestanti humanitate gratias. Vixit

tibi confirmo, cum multa eueniant in vita, quæ hominibus gra-
 ta accidere solent, nihil tamen mihi contingere potuisse opta-
 tibus, quam a te tali viro, omnibus & virtutis ornamentis, & for-
 tunc ac nobilitatis præditi, mei absentis famam innocentiam-
 que defensam esse, cum essem iniustus criminibus appetitus. Quid
 enim à me alienius, quam velle desistere ab eis maiorum no-
 strorum sententiis, in quibus constanter & firmè retinendis sa-
 lus & beata nostra vita consistit? Sed siue ille fuit quorundam er-
 ror, siue religionis, vt videbatur, defendendæ studium: (non enim
 adducor, vt malevolentiam fuisse credam) tu mihi ea officia præ-
 stitisti, quæ vel frater fratri, vel filio prestare indulgens pater so-
 let. Nam & testimoniis tuis meam integritatem commendauis-
 ti, & illas falsas quorundam de me suspiciones ægerimè ferre
 præ te tuisti. Quæ si aliquo meo erga te merito tributa mihi
 ab te essent, permagni tamen essent estimanda. Cum verò tu
 nullis meis prouocatus officiis, ita tamen parteis meas tutandas
 susceperis, vt si frater tuus fuisset: quo me studio gratiæ, quòque
 obligationis vinculo tibi esse obstrictum putas? Equidem gau-
 deo te cum virum esse, cui optimo iure omnis honos debeatur,
 etiam si nulla fortè deberetur gratia. Quid enim ingenio & do-
 ctina tua, quid prudentiæ & virtutis laude illustrius? Cum verò
 ad hæc tot tamque eximia in te ornamenta, illud etiam acce-
 dit, vt maximo tuo beneficio tibi deuinctus sim: crede mihi An-
 toni Suriane optime atque ornatissime, inter eos qui te amant
 & colunt, quorum, cum tu talis, tamque benefica & liberali na-
 tura præditus sis, magnam profectò necesse est esse copiam: me-
 ritæ primas appetiturum esse partes, vt nihil sis vnquam in me i-
 pio quod in constanti & fideli amicitia requiratur desideratu-
 rus. Itaque & quantum virtuti deberur honoris, id tibi à me
 nunquam deerit. Et quantum beneficio gratiæ totum tibi à me
 paratum est, vt omnia mea officia & studia in te potissimum
 semper sim collaturus. Quòd si aliqua mihi oblata fuerit occa-
 sio, qua me tibi gratum & memorem probare possim, agam id
 ipse per me: sin a te fuero admonitus, efficiam vt intelligas,
 neminem te habere, cui aut fidentius imperare quæ velis, aut de
 quo plura tibi & maiora polliceri queas. Quæ quidem non ab
 opibus fortunæ, quæ tenues mihi sunt, sed ab amore & fide con-
 stantis amicitia possint proficisci. Interea iucundam nomi-
 nis tui memoriam summa cum fide benevolentiaque
 conseruabo. Vale. IV. Non. Nouembris,

M. D. XXXVI. Romæ.

P

IAC.